

KURYER

DLA PŁEĆ PIĘKNEJ.

CZYLI

DZIENNIK LITERATURZE, KUNSTOM, NOWOŚCIOM
i MODOM POŚWIĘCONY.

N^{er} 10. c

*Dziennik ten wychodzi w Składzie sztuk pięknych A
BRZEZIŃSKIEGO trzy razy na tydzień, to jest: w Poniedziałek, Srzo-
dę i Sobotę z dołączeniem kwartalnie dwunastu rycin miedzi
których jedna miedzka. Prenumerata na 36 Numerów, przy-
muję się w Stolicy, w kwocie Złp: 15. na Prowincyi Złp: 18*

E Z A

P o w i e ś ć

(Dokończenie)

Też same tklivey przyjaźni ogniwa, które łączyły Julię
z A delą, też same spaiły serca Karola i Edwarda tej osta-
tniey narzeczonego. — Nie masz dla serc podobnych większego u-
kontentowania, większej radości, nad zwierzanie swych dolegliwo-
ści lub roskoszy. — Karol wiedział o miłości i szczęściu Edwar-
da, Edward znał przykry los Karola a obydwa nie raz udzie-
lając sobie wzajem rad przyjaznych, koili wspólne cierpienia. —
Naygorętszym Edwarda było życzeniem posiadanie wyobra-
żenia tej którą ubóstwiał. Pełen obawy wahał się powierzyć zaspo-
koienie tej chęci komu obcemu i dla tego znając talent i mistrzow-
ską w tej mierze Karola doskonałość od niego tej przysługi żą-
dał. — Z zapalem iaki tkliva i szczerza wzbudzać może przyjaźń,
chwycił się Karol do dzieła i właśnie w chwili gdy go już zu-
pełnie ukończył, zawistny los wydarł mu iedynego przyjaciela. —
Miniatura pozostała w iego ręku, została aby strapionego pocie-
szyc Wistena, aby mu wrócić pokóy i sobie zapewnić szczęście.

Prędszy od strzały wrócił szczęśliwy młodzieniec do zadzi-
wionego oycy, a pokazując mu nietylko w delikatności roboty lecz
w podobieństwie twarzy doskonalsze od zniszczonego dzieła; zawo-
tał: „Bogu dzięki! co jest w mey mocy to czynię, wracam ci Oy-
cze to co po części twego nieszczęścia było przyczyną.” —
„Przyszła już do siebie” zawoła wchodząca w tej chwili sta-
ra ciotka a w oka mgnieniu stał Karol wraz z oycem przy łóż-
ku chorey. — Insze spojrzenie aniżeli to które widział nie dawno,
spotkało z strony Julii przybyłego Karola. Drżące iey ręce

wzniosły się, a anielskie iey usta rzekły cichym głosem „Naydroższy Karolu wesprzyj nas. — „Już to uczyni!”, zawołał z tyłu stojący oyciec i niedowierzający Julii pokazał nową miniaturę.

Zdumiona lekliwem okiem patrzała na wyobrażenie tey która przed chwilą iey cierpienia była przyczyną a Oyciec pełen radości szeptał iey do ucha. — „Przyidź tylko kochana Julio do siebie Karol — twój Karol do ciebie należy. — Jest to Anioł opiekun-
czy.

Julia wróciła niebawem do zdrowia. Pocieszony iey oyciec oddał wkrótce Xieźnie Z*** osadzoną naypiękniejszemi brylantami miniaturę Adeli a gdy ta zdziwiona iey pięknością chwiliła staranność i troskliwość Wistena, wzruszony aż do łez starzec, opowiedział iey smutny w tym względzie przypadek i dał iey poznać nad iaką stał przepaścią, gdyby go była od niej Karola nie wyhawiała ręka.

Tkliwa Xieźna Z*** dzieląc radość Wistena opowiedziała cały ten szczególny przypadek łaskawey Monarchini a ta zwykłą swą dobrocią szczególną Karola zaszczyliła opieką.

Jeszcze parę upłynęło miesięcy a już stary Wisten zbogacony poruczoną sobie dwóch młodych Xieźniczek wyprawą, spokojnie dalszey przyszłości wyglądał, Julia świeża iak pierwszy kwiat róży iasniała nie zrównanyin wdziękiem a Karol dostawszy z łaski Monarchini na dworze przyzwoitą posadę przystąpił z Julią do Ołtarza. —

„Dzieci!” zawołał stary Wisten błogosławiąc ich ze łzami „niechay życie wasze podobnem będzie do pogodnego dnia wiosny, niech wam los przeciwny nigdy go nie zasmuci, gdyż jedna iak widzicie kropła nazawsze go nam zachmurzyć iest w stanie.

W Z O R Y

godney naśladowania Sprawiedliwości karney, na Wyspie Sumatry w Królestwie Achem z Kocebuego.

Uszanowanie praw tak dalece na tey wyspie nie ma granic, że przestępca schwycony na drodze przez słabą kobietę albo przez niedołążne dziecko, bez najmniejszego oporu przed Sędziego zaprowadzić się pozwala, któren zaraz na miejscu wyrok stanowi. — Kara na zwyczajne przestępstwa są plagi. — Winowayca otoczony tłumem ciekawych, odbiera je cierpliwie, lecz po skończoney eksekucyi każdy udaie się spokojnie do domu. — Niesłychać tam żadney skargi, żadnych zarzutów.

Pewny Beaulien miał zawścia przy tamteyszym Sądzie, bardzo go grzecznie przyjęto i przytem miał sposobność bydź świadkiem wielu spraw. — Pomiedzy innemi przyciągnął pewien człowiek swego sąsiada przed sąd skarżąc go, że patrzył przez parchan podczas gdy się jego żona w ogrodzie kąpała. — Nowa bowiem Dynahna oskarżyła go przed mężem a ten bez wszelkich ceremonii ciekawego Adonisa uchwycił. — Skazanym był na odebranie 30. plag w plecy ratanem; (ratan iest chińska, wysmukła, ale

niezmiernie twarda roślina;) — natychmiast skazanego, którego tak drogo ciekawość swą opłacić musiał, wyprowadził Siepacz na podwórze do wykonania wyroku. Już ratan był wzniesiony w górę (tam kiedy delinquent proponował kapitulacyę dając 6. m a z ó w (tamtejsza moneta) Siepacz żądał ich 40. i gdy tamten się namyslał tak mu pierwszą plagę należycie przyłożył, iż tenże natychmiast do 20stu pokazał się być gotowym. — Na tę cenę zgodzono się bez naruszenia jednakże wyroku którego był wykonanym lecz tak tylko że ratan zaledwie sukni obwinionego dotykał. Cała ta ugoda zawartą była w obliczu Sędziów, którzy wcale nie przeciwko temu nie mieli, po skończonym zaś wyroku ukarany wcisnął się spokojnie w tłum patrzącego ludu, aby się następnym przypatrywać ekzekucyom.

Zdziwionemu Beauliemu odpowiedział jego tłumacz że takie postępowanie było tu zwyczajem. — Król bowiem skazuje codziennie wielu na ucięcie nosów, uszu, rąk, nóg, albo wyklucie oczu; a siepacz ma prawo go się zapytać iak sobie życzy mieć tę a tę karę spełnioną. Czy mu ma gładko za jednym cięciem nos odebrać, czy zrzęcznie oczy wykluć, lub gdy tenże na śmierć jest skazanym, bez męki na tamten go świat wysłać. — Wtedy zawierzana bywa podobna powyższej ugoda i pieniądze natychmiast liczone być powinny. Wszystko to odbywa się w przytomności Sędziów i tłumu patrzących: kto zaś nie ma pieniędzy albo też niemi skapi wystawionym jest na niebezpieczeństwo utracenia nosa w ten sposób że mu połowę czaszki widać będzie, lub też wraz z uchem części pozbyć się policzka i t. d.

Dobra sława w ten sposób ukaranego nie bynajmniej niecierpi i tenże ma prawo pomszczenia się śmiercią na czyniącym mu wyrzuty, gdyż mawiają mieszkańcy Achemu każdy człowiek może zbłądzić lecz kara zciera błąd.

Wypada z tąd naturalnie, że siepacz najbogatszą i najznaczniejszą zarazem w Państwie jest osobą. Twierdzą, że winien jest dzielić się z Królem pieniędzmi które za zrzęcznie odcinane uszy i nosy odbiera — i że Jego Królewskiej Mości szkatuła przy tem wszystkim bardzo dobrze wygląda.

W dziełach Klaurena czytamy opis następującego zdarzenia.

oldu Bessiers Marszałek Państwa Franzuzkiego śmiertelnie rannym, leżał bez nadziei. — Lekarze go opuścili, a w tym smutnym stanie jeden z jego adiutantów dość miał śmiałości do zwrócenia uwagi jego na zbliżający się koniec. — „Na tym świecie” rzekł Marszałek z goryczą „nie mam już nic do czynienia, ale dla świata winienem się z długu uiszczyć. — Idź WcPan” rzekł dalej „do Cesarza, i proś go w moim imieniu aby mnie swemi odwiedzinami zaszczylił raczył. — Ważny interes wymaga abym się z nim jeszcze przed śmiercią rozmówił. —

Posłuszny Adiutant wyszedł. —

Tymczasem Bessiers rozkazał swemu kamerdynerowi przynieść i nabić w swej przytomności najlepsze swoje pistolety

Gdy drżący kamerdyner wypełnił z przestrachem ten rozkaz i gdy podług woli Marszałka położył ie przy jego łożu i suknein nakrył, dano znać że Cesarz się zbliża. — Wybiegli naprzeciw niemu kamerdyner, i uwiadomiwszy go w przedpokoju, całem z pistoletami wypadku, zwinnein uszanowaniem dał przecież Cesarzowi do zrozumienia iż Pan jego w alagnie na wszystko zdobyć się może. — Bo na partę poleciwszy z uśmiechem oświadczyć Marszałkowi iż mu życzy polepszenia zdrowia, wyszedł, w pół godziny zaś Bessiers oddał ducha, nie uściwszy się światu z unieinanego swiego długu. —

D. O.

Nie tyle Dey Algierski niewolników liczy

Ileś ty nieszczęśliwych zrobiła zdobyczy: nie wielu na nie

Lecz iakąż jest różnica tych i tamtych doli, nie wiele na nie

Taniec pragną wolności, ci pragną niewoli, nie wiele na nie

Teatra i Widowiska Stolicy.

TEATR NARODOWY. W dniu wczorajszym daną była *Mas- karada* — o godzinie 8. odegrano krotkifile *Zarłok bez pieniędzy*. Już raz daliśmy o tej sztuce nasze zdanie; wesola isy treść i dowcipny przykład są szczególniejszemi iey zaletami. Gra JP. Zda- nowicza równieź do nich należy, a w wczorajszym wystawieniu jedna wada którą spostrzegliśmy była zapewne skutkiem mocnego zimna — weseli bowiem wieśniacy niewiele zaynowali się tańcem i oznakami radości, które przecież ledyna są przyczyną, że *Zarłok* nie ieść nie może. — O godzinie 10. odegrano część 1. Aktu z Ope- ry *Jani z Paryża*. Pani Majer występowała po raz trzeci w roli Xieźny Nawarry i zasłużone odbierała oklaski. O godzinie 12. *Diverissement Tancerskie*. Wzgląd na zdrowie Artystów szcze- gólniey też w Balcie; wstrzymać by powinien Dyrekcya od daw- nia podobnych widowisk wczas tak mroźny. To bowiem było przy- czyną iż tą razą wynuszona i drżąca postać kaźdey tancerki nie hardzo przyjemnym była widokiem, i to było przyczyną że już po raz trzeci tak mało znaydowało się Osób. Pomimo to, Masek wczoray naywięcey uważaliśmy — między niemi gustownością ubio- ru odznaczały się dwie pasterki całkiem biało ubrane. — Białe ob- szerne ryżowe kapelusze ozdobione były białemi równieź piórami i iedne tylko maski były czarne. —

Dzisiaj z przyczyny mocnego mrozu zapowiedziane widowi- sko dwóch Indyanów odłożonym zostało. —

Znaczenie Szarady w przeszłym Numerze umieszczonéy iest *Kury-er*. Do Nru dzisiejszego dołącza się *Śpiew z Komedyo - Opery Trzy Upiory*, śpiewany przez JP. *Kurpińską*, którego osobno mo- żna dostać w Składzie A. Brzeziny za cenę Złp. 1.